

viste det sig, at der ikke kunde samles den fornødne Beredvillighed hos Køberne herhjemme til at aftage et saadant Parti.

Det ærede Medlem omtalte ogsaa den Henvendelse, jeg havde rettet til de forskellige Storindkøbere, om at træde sammen til Overvejelse af Sagen og til Fællesindkøb. Det ærede Medlem siger nu, at jeg lod den Skrivelse gaa videre. Det er jo ikke ganske rigtigt refereret, for, som det fremgaar af den Skrivelse, der staar aftrykt her, anbefalede Indenrigsministeriet for sit Vedkomende udtrykkelig, at den Fremgangsmaade blev fulgt. Og med Hensyn til den Virksomhed, som udfoldedes, skal jeg henlede Opmærksomheden paa den Skrivelse fra Kulfordelingsudvalget af 5. August, hvor det udtrykkelig i Slutningen hedder — med den højtærede Formands Tilladelse skal jeg opløse det —: „Det Fællesudvalg, der nu ad Frivillighedens Vej er nedsat af Institutionerne, og i hvilket Fragtnævnet og Statens Kulfordelingsudvalg, efter Institutionernes eget Ønske, er repræsenterede, har man Grund til at tro vil være i Stand til at faa Importen af amerikanske Kul bragt op til den for Landets Behov nødvendige Størrelse, og man tvivler intet Øjeblik om, at Fællesudvalget til enhver Tid vil være lydhørt for reelle og rimelige Tilbud paa Kul, der fra Handelsimportørernes Side maatte blive fremsat“.

Det, der er Hovedsagen i Slutningen af denne Skrivelse, som er skrevet den 5. August, altsaa med fuldt Kendskab til alt det, det ærede Medlem omtaler, bl. a. ogsaa til alle Statsbanernes Indkøb, er jo, at Kulfordelingsudvalget mener, at hele den Sag nu gik paa bedste Maade. Jeg har set som en af Ankerne mod Indenrigsministeriet i denne Forbindelse, at der skulde være hengaaet en Uge imellem, at man havde faaet denne Skrivelse fra Kulfordelingsudvalget og skrevet sin Anbefaling til Storindkøberne. Ja, det er ganske forbausende, ikke sandt, at der kan bruges en hel Uge til at overveje et Spørgsmaal af en saadan Rækkevidde som dette og til at føre Forhandlinger med andre, der kan være interesserede i Spørgsmaalet, og høre de Indvendinger, de kan have at gøre, og de Ting, de eventuelt kan have at bringe i Forslag!

Saaledes ligger altsaa hele denne Sag. Det, der er gjort, er, at man paa enhver mulig Maade har fremmet Arbejdet for at faa Tilførsler her til Landet, og samtidig har søgt at faa dette gjort paa en Maade, som

ikke bandt mere med Hensyn til Statsindkøb f. Eks. end højst fornødent.

Nu vil jeg gerne minde om, at det, der her, som ogsaa den ærede Ordfører var inde paa, i Særdeleshed har været Tale om, baade under Rigsdagsdebatterne og under hele Sommerens Kampagne i Pressen, er dette, at Hovedvægten skulde lægges paa at faa Kul ind i Landet. Det fremgaar meget klart, naar man læser f. Eks. „Politiken“ og „Social-Demokraten“ igennem. „Politiken“ skriver flere Gange: Vi er villige til at betale de svimlende Priser, det er nødvendigt, naar vi faar Kul ind. Saaledes skrev „Politiken“ den 3. Juni, at Situationen bliver stadig mørkere. „Naar vi nu fremtidig til Trods for, at vi er villige til at betale de svimlende Priser,“ — Bladet opgør i samme Nummer de engelske Priser til 200 à 245 Kr. for engelske Kul efter Kvaliteten — „ikke en Gang vil kunne faa saa stort et Kvantum nu i England, som de sidste Maaneders overordentlig ringe Tilførsler, maa alt Haab rettes mod de amerikanske Kul“. Og den 12. Juni skriver Bladet: „Hvem frøs før Krigen undtagen de, der var nedsunket i regulær Armod, nu kan det ske med os alle“ nu til Vinter. Og „Social-Demokraten“ fremhævede flere Gange det samme: Det er Kultilførslerne, det gælder om at faa frem, det er dér, Vanskeligheden ligger. Det kom i det hele taget klart frem ogsaa under Sommerens Valg med de berømte 3 B'er, hvor man netop skrev dette: Hvad skal vi faa af Kul til Vinter, hvor store Kultilførsler kan vi skaffe, hvor meget Arbejde kan Regeringen gøre i den Henseende? Det er under alt dette, man fra Ministeriets Side har støttet hele Arbejdet for at faa Kul ind, og det viser sig i hele Sommerens Linie, at det i stigende Grad er lykkedes at faa Kultilførsler.

Nu siger det ærede Medlem, at Hovedsagen i den Skrivelse af 11. Maj, som han omtalte, var Henvisningen til, hvad de havde gjort i Norge, det var et Hovedpunkt i hele Skrivelsen, siger det ærede Medlem, og han henvender disse Betragtninger til den ærede Ordfører for Venstre. Det er jo fra det ærede Medlems Side ganske naturligt, at han lægger Hovedvægten derpaa, paa Statsindkøb. Nu er det jo saaledes, at Den overordentlige Kommissions Skrivelse ingenlunde anviser en enkelt Vej, man kan gaa med Hensyn til at overvinde de Vanskeligheder, der er Tale om. Det kunde man jo heller ikke forvente, da der dog ogsaa in-